

Tilsynet angaar. Det vil bemærkes — og det blev allerede fremhævet under Sagens 1ste Behandling — at Lovforslaget henlægger Tilsynet med de kommunale Forførgelses- Arbejdsanstalter samt Fattighuse under Amtmændene og i Kjøbenhavn under Overpræsidenten. Det er forekommet os at være mere stemmende med den hele Ordning af vore kommunale Forhold og med den kommunale Selvstændighed, om dette Tilsyn blev henlagt til de høiere kommunale Autoriteter i Stedet for til de nævnte Forlighedspersoner, og som Hjelpe deraf have vi foreslaaet, at Fattigbestyrkerne skulle underkastes Tilsyn ikke af Amtmanden og Overpræsidenten, men henholdsvis af Amtsrådet og Indenrigsministeren. Det Sidste ere vi jo nødsagede til at foreslaa for Kjøbenhavns og Kjøbstadernes Vedkommende, da der ikke der findes nogen overordnet kommunal Autoritet. Vi have imidlertid samtidig dermed fundet det rigtigst at tilføje en Bestemmelse om, at Amtsrådet kan lade Tilsynet udøve af Tilsynsmænd, der udværgnes af Amtsrådet og lønnes af Amtsexpeditiionsfonden, saa at man ikke behøver at blive staaende ved det Tilsyn, som det kunde være de enkelte Amtsrådsmedlemmer mulig at udøve. Derimod vil det ses, at vi have udvidet Tilsynets Omraade væsentligt i Sammenligning med, hvad Tilfældet er i Regeringens Forslag. I dette strækker Tilsynet sig kun til Anstalterne; Tilsynet skal kun undersøge Forførgelses- og Arbejdsanstalterne samt Fattighusene, men har derimod ikke Noget at bestille med den øvrige Fattigpleie. Vi foreslaa derimod den Udvidelse, at der ikke alene skal føres Tilsyn med selve Anstalterne, men ogsaa med Maaden, hvorpaa de lokale Fattigbestyrkere i det Hele forførgede de Fattige, derunder altsaa indbefattet saadanne Spørgsmaal, som hvorvidt en Kommune i utilbørlig Grad henviser Folk til Forførgelses- og Arbejdsanstalter eller omvendt, saavel som ogsaa, om en Kommune paa passende Maade forførger de Personer, der forførges i Hjemmet, saaledes altsaa, at Tilsynet f. Ex. skal være berettiget til at misbillige og gjennem Amtsrådet forbyde saadanne Fremgangsmaader, som maasse paa enkelte Steder kunne være i Brug og ligefrem ere beregnede paa, at de Fattige skulle staae sig et Supplement til, hvad de behøve, ved Betleri eller Sligt. Derimod have vi ikke fundet Anledning til at foreskrive som noget Nødvendigt, at der hvert Aar skal afgives særlige Indberetninger til Indenrigsministeren om Fattigvæsenets Tilstand i hver enkelt Kommune i Landet. Dette forekommer os at være en alt for stor Byrde at paalægge de Vedkommende. Hvis de virkelig hvert Aar skulde bringes til at indgive saadanne Beretninger, vilde disse vistnok blive meget magre, og det vilde sandsynligvis ogsaa snart komme dertil, at Ingen, eller dog i alt Fald meget Faa, læste dem. Derimod gaa vi ud fra, at den Offentlighed, der hersker i alle Forhold

nok vil føre til, at det, der fortjener at bringes til almindelig Kundskab gennem Trykken, vil finde Vej dertil, ligesom man jo ogsaa, naar man vil anstille en særlig og omfattende Underførgelse af Fattigvæsenet, mulig en enkelt Gang vil lade samtlige Indberetninger blive beskændte gennem Trykken. — Hvad endelig § 35 angaar, da indeholder den kun Regler med Hensyn til Evangsarbejdsanstaltens Indretning, Regler, der dels ere stemmende med den gjældende Ret og forsaavidt ogsaa med Lovforslagets § 35, dels ogsaa ere stemmende med den Opfattelse, vi i det Hele taget følge med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar Evangsarbejde bør anvendes. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at vi have fundet os foranledigede til udtrykkelig at foreslaa, at Udgifterne ved Evangsarbejdsstraffens Fuldbørgelse udredes som Delinkventomkostninger, saaledes altsaa, at f. Ex. Afsoning af Almenitationsbidrag, hvad enten den finder Sted efter den Privates eller efter Fattigvæsenets Rekvizition, skal ske paa offentlig Bekostning efter Reglerne for Delinkventomkostninger. Derimod ere vi enige med Lovforslaget og den tidligere Retstilstand deri, at det ikke kan gaa an at lade Udgifterne ved det Evangsarbejde, som tskendes i Genhold til § 42, blive afholdte efter Reglerne om Delinkventomkostninger. Det er nemlig en Udgift, som naturligvis bør paahvile det vedkommende Fattigvæsen, der bør være forpligtet til at forførgede sine Fattige baade, medens det har dem i sine egne Anstalter, og medens det holder dem i en Evangsarbejdsanstalt efter en Renselse, der er affagt i Genhold til § 42. En modsat Regel kunde ogsaa friste til en alt for vidt strakt og ikke tilstrækkelig begrundet Anvendelse af den Nødvendighed, som § 42 tillægger Fattigvæsenet, hvis nemlig Fattigvæsenet, blot ved at bringe denne Bestemmelse i Anvendelse, kunde velte Forførgelsen fra sig, medens den Paagældende sad i Evangsarbejdsanstalten.

Udsig: Jeg har tilladt mig til dette Afsnit at stille et Endringsforslag, som gaar ud paa, at Udvalgets § 33 skal udgaa. I Udvalgets Motiver er det om denne § 33 bemærket, at den kun forsaavidt indeholder noget Nyt, „som den sigter til at forandre Lov 3die Marts 1860 derhen, at Vand- og Brødsstraffen aldrig bliver at anvende for Betleri eller Løsgjængeri, men de heri skyldig befundne Personer blive altid at hense til Evangsarbejde“. „De andre Bestemmelser“, hedder det videre, „følge ligefrem af Lovforslagets øvrige Indhold“. Naar jeg har foreslaaet, at denne Paragraf skal gaa ud, er det, fordi jeg ikke kan være enig i, at det Valg, som Domstolene nu have ved Dømmelsen af Straf for Betleri og Løsgjængeri, idet de efter Dømmendeherne kunne idømme enten Straf af Vand og Brød eller Evangsarbejde, skal falde bort, saaledes at de fremtidig alene skulde være berettigede til at anvende den sidstnævnte